

Dnes nebudu vyprávět ani tolik příběhů, jako spíše povídat o ženě, která se vymanila z cesty, která jí kdysi byla vytyčena. Můžeme říct, že změnila svůj osud. A nejen svůj, nakonec se ukázalo, že zamíchala osudem a budoucností i mnohých jiných z jejího kmene. Posadte se tedy a vyslechněte můj příběh, který vám povyprávím tak barvitě, jako bych ji sám znal.

Ally se narodila s darem vnímavé duše. Vnímavé natolik, že dokázala vidět, když jedinec opouští svou schránku a vydává se na nekonečnou cestu... dál. Byla velice nadaná a její sourozenci ji v jejím daru podporovali, jako to sourozenci dělávají. Postupem let sílila a dokázala své dovednosti rozvinout téměř k dokonalosti. Bohužel se narodila do období, kdy válka a boj o přežití byly na denním pořádku, a ona své schopnosti musela mnohokrát využít pro svůj klan. Dlouhé roky tak činila s odhodláním přežít a pomoci svým bratrům a sestrám, až si získala i přívěsisko Paní smrti.

Ne, Ally nebyla zlá, nebyla ani krutá. Dělala, co dělat musela. Pro některé z jejího kmene byla hrdinkou, neboť zprovodila ze světa mnohé nepřátele kmene. Ti všímavější si však stále víc a víc uvědomovali, že tak činí se sebezapřením a každá další smrt, kterou přivodí, ji víc a víc tahá do sebe a rve na kusy. Když nakonec odešla se svými druhy pryč, do jiné země, kde myslela, že skončí války a oni budou moci v klidu žít, přišlo další zklamání. Jedna válka vystřídala na dlouhé období druhou a konec nebyl v dohlednu. O tom však jindy,

můj dnešní příběh je právě o této ženě a tom, jak nakonec rozetla okovy předurčení.

Když se prach války usadil, Ally vzala své věrné a odešla do míst, kde věděla, že ji nikdo nebude rušit a bude mít chvíli svůj klid. Rozjímal a stále jí v hlavě leželo, jak naloží se svými schopnostmi. Jinak než doposavad, aby ji další a další smrt v jejím okolí nakonec nevzala sebou do nicoty. Trvalo to skutečně dlouhé roky, než ji v těch místech našel a navštívil jeden z jejích bývalých druhů, prý ten nejstarší a nejmoudřejší. Rozmlouvali spolu dlouhé noci, vzpomínali na to dobré, co zažili, ale i na to špatné. Jak tam tak seděli, Ally se nakonec svému příteli svěřila s rozhodnutím, které za tu dobu dobře promyslela, alespoň jak ona sama tvrdila. Ten však pochyboval a pokusil se ji odradit, marně. Hádali se, zkoušeli jeden druhého umluvit, ale byla to jen planá slova z obou stran. Odhodlání ženy bylo prostě neotřesitelné. Stejně už byla dávno rozhodnutá, i kdyby jí to neschválil nikdo z jejího bývalého kmene. Přítel nakonec svolil, že zůstane s ní, dokud svůj záměr neuskuteční. Času měl spoustu, tak proč by to pro svou přítelkyni neudělal.

Paní smrti ještě jedenkrát vzdmula veškerou svou sílu, uchopila veškerou moc, která v ní dřímala, a v tu noc ji zcela nechala vyvěrat na povrch. Shromáždila všechny své znalosti o smrti a duších, všechnu svou moc a vkročila svou vůlí tam, kam nikdo před ní vykročit nezkusil, dokud byl živý. V tom jediném záchvěvu vůle

obrátila veškerou svou sílu do sebe, do vlastního nitra. Ne, ani její přítel prý té noci nevěděl, co skutečně způsobí.

Říká se, že v tu noc zmizela ze světa a zemřela, ale já myslím, že neodešla, jen se stala něčím jiným. Vždy hledala cestu ven ze smrti, kterou kolem sebe měla, i ji sama způsobovala. A já si myslím, že svou cestu nakonec našla. Po svém, ale našla. Její přítel tam prý ještě dlouhé hodiny stál a přemýšlel, než se otočil a vyrazil sám vstříc svému osudu. Tak skončil příběh té, o které vám vyprávím. Ale kdo ví, možná té noci její příběh naopak začal a ona sama si napsala osud, který si přála pro sebe i své blízké.